

I rörelse

Den mätta dagen, den är aldrig störst.
Den bästa dagen är en dag av törst.

Nog finns det mål och mening i vår färd —
men det är vägen, som är mödan värd.

Det bästa målet är en nattlång rast,
där elden tänds och brödet bryts i hast.

På ställen, där man sover blott en gång,
blir sömnen trygg och drömmen full av sång.

Bryt upp, bryt upp! Den nya dagen gryr.
Oändligt är vårt stora äventyr.

Karin Boye

Romanska bågar

Inne i den väldiga romanska kyrkan trängdes turisterna
i halvmörkret.

Valv gapande bakom valv och ingen överblick.

Några ljuslågor fladdrade.

En ängel utan ansikte omfamnade mig
och viskade genom hela kroppen:

“Skäms inte för att du är människa, var stolt!

Inne i dig öppnar sig valv bakom valv oändligt.

Du blir aldrig färdig, och det är som det skall.”

Jag var blind av tårar

och föstes ut på den solsjudande piazzan.

tillsammans med Mr och Mrs Jones, Herr Tanaka och
Signora Sabatini

och inne i dem öppnade sig valv bakom valv oändligt.

Tomas Tranströmer

Madrigal

Jag ärvde en mörk skog dit jag sällan går. Men det kommer en dag när de döda och levande byter plats. Då sätter sig skogen i rörelse. Vi är inte utan hopp. De svåraste brotten förblir ouppklarade trots insats av många poliser. På samma sätt finns någonstans i våra liv en ouppklarad kärlek. Jag ärvde en mörk skog men idag går jag i en annan skog, den ljusa. Allt levande som sjunger slingrar viftar och kryper! Det är vår och luften är mycket stark. Jag har examen från glömskans universitet och är lika tomhänt som skjortan på tvättstreckat.

Tomas Tranströmer

Min bror

Sån här är han min dumme bror
bruna ögon fula skor
stora knän och smala ben
dum i huvet som en sten

För några år sedan var han snäll
nu är han borta varje kväll
han bara växer och blir lång
när slutar han med det nån gång

Nu tar han aldrig med mig ut
det gjorde han ju jämt förut
ja vi flög drake lekte tåg
och i vårt gamla tält vi låg

Nu är han en helt ny person
han rakar sig har grammofon
och hanses tjej är också dum
dom pussas jämt på hanses rum

Men så en kväll när jag låg sjuk
då kom han in och var så mjuk
han krama mig som var förut
då hade hanses tjej gjort slut

Han grät och han beklaga sig
det kändes han behövde mig
men sen så ringde telefon
å jäkla skit då var det hon

Då sprang han dit och där låg jag
det kändes inte alls nåt bra
sen börja dom va hop igen
å jag har knappast sett' en sen

Ja sån är han min dumme bror
fotsvett förtifem i skor
finnar basröst långa ben
och dum i huvet som en sten ...

Yngve Berger

Sådana människor

Det kryllar inte av sådana människor
som man skulle kunna ha den där
direktkontakten med
där bara ett ögonkast
är en stålvaajer i darrning

Det kanske inte gick nån sån
i din klass i grundskolan
eller stod och spanade en fredagskväll
på Blå Dragonen
Inte en sån människa så långt ögat når

Sådana människor är slumpspridda
i längden i tid
och på tvären i världen
Kanske någon hade det som
sitt livs projekt att söka efter dig
fast för tidigt
eller för sent
och på en alldeles för avsides plats
från dina fötter räknat

Och du sitter där
på en gulmålad stol
i ett ensligt hemman i kanten av ett kalhygge
Det kanske finns en sju åtta stycken
för dig lämpade människor som
just nu springer upp och ned i ekande trappuppgångar
med var sin tomma kaffekopp
och inte skulle kunna tänka sig
att låna veteströ

av någon annan
än dig

Och han, den där som är så lyckligt parbildad,
han kanske valde så där
som man väljer mellan olika tvättmedelsorter

Solja Krapu-Kallio

Sardinen på tunnelbanan

Jag vill inte tvätta mig med den där tvålen.

Jag vill inte borsta mig med den där tandkrämen.

Jag vill inte ligga i den där bäddsoffan.

Jag känner inget behov av det där toalettpapperet.

Jag är inte intresserad av den där försäkringen.

Jag tänker inte övergå till ett annat cigarettmärke.

Jag har ingen lust att se den där filmen.

Jag vägrar stiga av vid Skärholmen.

Sardinen vill att burken öppnas emot havet.

Werner Aspenström

Ensamma tillsammans

Ibland känns det som om nattens mörker
Är kvar omkring mig även efter gryningen
Med blytung skor vandrar jag planlöst omkring
I livets labyrinter
Jag möts ständigt av återvändsgränder
Och tvingas famla vidare i mörkret
På mina stigar vandrar jag ensam
Som en skugga syns jag kanske i er ögonvrå
Men när ni vänder er om ser ni rakt igenom mig
För er är jag osynlig
Jag droppar blod på marken där jag går
Det rinner från mina oläkta sår
Om ni tittar noga så kanske ni ser det
Men det är det ingen som gör
Ni bara rusar förbi mig
Men kanske rusar jag också förbi er
Kanske ser jag inte era blödande sår
Kanske vandrar vi alla ensamma våra stigar
Bredvid varandra

Emelie Fransson